

С.В. Зыгмантовіч,
*загадчык кафедры менеджмента інфармацыйна-
дакументнай сферы Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта
культуры і мастацтваў, кандыдат педагагічных навук*

ФАРМІРАВАННЕ ПРАФЕСІЙНЫХ КАМПЕТЭНЦЫЙ БУДУЧЫХ БІБЛІЯТЭКАРАЎ

Доўгі час айчынная адукацыя зыходзіла з таго, што навучанне гэта змяненне ведаў і ўяўленняў чалавека аб рэальным свеце, атрыманне новых ведаў аб працэсах і з'явах, выяўленне і засваенне новых сувязяў паміж імі. Навучэнцы былі скіраваны на засваенне факталагічнага матэрыялу, узнаўленне гатовых ведаў і прымяненне іх у знаёмых сітуацыях. Ва ўменні інтэграваць гэтыя веды і прымяняць іх для атрымання новых ведаў будучыя спецыялісты аказваліся не заўжды гатовымі. У апошнія дзесяцігоддзі адбываюцца значныя змены ў парадыгме навучання. Развіццё становіцца ключовай мэтай педагагічнага працэсу.

ВНУ прызнана рыхтаваць чалавека да актыўнай дзейнасці ў розных сферах жыцця грамадства. Патрэбны людзі, якія ўмеюць вучыцца самастойна, ставіць праблемы і распрацоўваць праекты па іх вырашэнню, умеюць працаваць у трупі і супрацоўнічаць, умеюць думаць самастойна, генерываць новыя ідэі, г.зн. валодаюць крытычным і творчым мысленнем; умеюць арыентавацца на рынку працы, здольны гібка адаптавацца да зменлівых жыццёвых сітуацый, аднаўляць профіль дзейнасці ў залежнасці ад змянення стратэгіі развіцця прадпрыемства, засвойваць, распрацоўваць і ўкараняць інавацыі і г.д. Рэалізацыя ўказаных патрабаванняў да прафесійнай падрыхтоўкі выпускнікоў ВНУ прадугледжвае дасягненне інтэграванага канчатковага выніку адукацыі сфарміраванасці ў выпускніка ключавых кампетэнцый як адзінства ведаў, абагульненых уменняў, універсальных здольнасцей і гатоўнасці да вырашэння вялікіх груп задач ад асабістых да сацыяльных і прафесійных.

Як адзначаецца ў матэрыялах ЮНЕСКО, адукацыя прызнана дапамагчы чалавеку:

- навучыцца пазнаваць, г.зн. забяспечыць яго неабходным інструментарыем для разумення працэсаў, якія адбываюцца ў свеце;
- навучыцца рабіць, каб ажыццяўляць у навакольным свеце патрэбныя змены;
- навучыцца сумеснаму жыццю, каб прымаць удзел ва ўсіх відах чалавечай дзейнасці і супрацоўнічаць з іншымі людзьмі;
- навучыцца, нарэшце, жыць [1].

У апошні час гэтыя ўстаноўкі знаходзяць сваю канкрэтызацыю ў распрацоўцы кампетэнтнаснага падыходу да навучання і выхавання

выпускніка вышэйшай школы. Кампетэнтнасны падыход з'яўляецца альтэрнатыўным у адносінах да традыцыйнага падыходу і адукацыйнай мадэлі ведаў і, у адрозненні ад апошняй, арыентаваны на фарміраванне ў выпускнікоў не толькі ведаў, уменняў і навыкаў выканання пэўнага віду работы, вырашэнне тыповых задач, але і на фарміраванне каштоўнасцяў, вопыту прымяняць веды ў новых сітуацыях, вырашаць задачы высокай ступені нявызначанасці. Змястоўны аспект тэрміна «кампетэнцыя» ўключае тры складаючыя: «кагнітыўная» (веды), аперацыйная (спосабы дзейнасці і практычная гатоўнасць да вырашэння задач з высокай ступенню нявызначанасці), аксіялагічная (засваенне каштоўнасцей, ціннасныя адносіны да прафесійнай працы і асабістага росту) [3, с. 43].

Розныя аўтары прыводзяць свае аўтарскія мадэлі і тыпалагізацыю кампетэнцый па пэўных сферах, выдзяляюць ключавыя кампетэнцыі і іх кампаненты, крытэрыі кампетэнтнасцей і г.д. [2; 3; 4; 5].

Зыходзячы з сусветнага вопыту, да ключавых кампетэнцый аднесены:

- кампетэнцыі ў сферы пазнавальнай дзейнасці, заснаваныя на засваенні спосабаў самастойнага набыцця ведаў з розных крыніц інфармацыі; кампетэнцыі ў сферы грамадскай дзейнасці (выкананне роляў грамадзяніна, выбаршчыка, члена сацыяльнай групы, калектыву);
- кампетэнцыі ў сферы працоўнай дзейнасці (у тым ліку ўменне аналізаваць і выкарыстоўваць сітуацыю на рынку працы, ацэньваць і ўдасканальваць свае прафесійныя магчымасці, навыкі самаарганізацыі і г.д.);
- кампетэнцыі ў бытавой сферы (уключаючы аспекты сямейнага жыцця, захавання і ўмацавання здароўя і г.д.);
- кампетэнцыі ў сферы культурнай дзейнасці (уключаючы выбар шляхоў і спосабаў выкарыстання свабоднага часу, культурна і духоўна ўзбагачаючых асобу) [4, с. 17].

Фарміраванне гэтых кампетэнцый павінна ажыццяўляцца комплексна і вырашаецца ў ВНУ ў ходзе ўсяго вучэбна-выхаваўчага працэсу, у якім нельга жорстка замацаваць канкрэтныя дысцыпліны альбо віды дзейнасці «адказнымі» за вырашэнне названых задач. Разам з тым відавочна асабліва роля ў дадзеных адносінах розных груп дысцыплін. Так, сацыяльна-гуманітарным і агульнанавуковым дысцыплінам (1-шы і 2-гі блокі вучэбнага плану) належыць прыярытэтная роля ў фарміраванні сацыяльных кампетэнцый, кампетэнцый пазнавальнай дзейнасці, у развіцці інтэлектуальнай дапытлівасці, а таксама ў навучэнні жыццю — праз агульнае развіццё, творчасць, мастацка-эстэтычную падрыхтоўку і інш.

Прэрагатывай пераважна спецыяльных дысцыплін з'яўляецца задача «дапамагчы навучыцца рабіць», фарміраваць кампетэнцыі ў сферы працоўнай дзейнасці. Пры падрыхтоўцы бібліятэчных кадраў у Беларускім дзяржаўным універсітэце культуры і мастацтваў у вучэбным плане выдзяляецца цэлы шэраг агульнапрафесійных, спецыяльных дысцыплін і

дысцыплін спецыялізацый. Так, сярод агульнапрафесійных дысцыплін бібліятэчна-бібліяграфічнага зместу выдзяляюцца «Бібліяграфічнае ведаў», «Тэорыя і гісторыя», «Гісторыя беларускай бібліяграфіі», «Бібліятэчнае ведаў», «Тэорыя і гісторыя», «Сацыяльныя камунікацыі». Іх вывучэнне забяспечвае, перш за ўсё, фундаментальную падрыхтоўку ў асноўнай і сумежнай галінах, стварае рэзерв ведаў, які дазваляе адаптавацца да зменлівых умоў. Развіццё інтэлекта, яго сацыяльнай і практычнай накіраванасці, яго абстрактна-лагічных якасцей, рацыянальнасці і крытычнасці мыслення, авалоданне метадалогіяй пазнання ў прафесійнай сферы -далёка не поўны пералік развіваючага патэнцыялу спецыяльных дысцыплін агульнанавуковага цыклу.

Сярод спецыяльных дысцыплін «Арганізацыя і тэхналогія бібліяграфічнай работы», галіновыя бібліяграфічныя курсы, «Абслугоўванне карыстальнікаў», «Фонды бібліятэк», «Бібліятэчна-фармацыйны маркетынг», «Бібліятэчна-фармацыйны менеджмент». Яны накіраваны на фарміраванне прафесійных уменняў і навыкаў па выкананні канкрэтных вытворчых функцый бібліятэкі. Хаця адпаведны прафесійны ўзровень пацвярджаецца і аднаўляецца на працягу ўсяго працоўнага жыцця, ужо ў студэнцкія гады закладаюцца асновы таго, што называецца «навучыцца рабіць», г.зн. пэўны ўзровень майстэрства ў вырашэнні прафесійных задач, творчасць у нестандартных сітуацыях, пошук новых і эфектыўных рашэнняў.

Прафесіяналізацыю навучання ў ВНУ спецыялісты трактуюць па-рознаму. У навуковай літаратуры выдзяляюцца тры трактоўкі прафесійнай накіраванасці спецыяльных дысцыплін: 1) прафесійная накіраванасць забяспечваецца толькі зместам самой дысцыпліны; 2) вучэбны курс павінен забяспечыць будучага спецыяліста ведамі, уменнямі і навыкамі на ўсе выпадкі жыцця; 3) прафесійную накіраванасць трэба трактаваць як дыялектычнае адзінства зместу, форм і метадаў навучання, якія забяспечваюць будучых спецыялістаў не толькі неабходнымі ведамі, уменнямі і навыкамі, але і фарміруюць прафесійнае мысленне [6, с. 23].

Менавіта апошні спосаб трактоўкі прафесійнай накіраванасці звязаны з узбраеннем студэнтаў метадалогіяй прафесійнай падрыхтоўкі, фарміраваннем не толькі тэхналагічных, метадычных, псіхалага-педагагічных асноў дзейнасці, але і фарміраваннем здольнасцей да самаразвіцця, забеспячэння неабходнага ўзроўню актыўнасці, здольнасці да пераносу і творчага выкарыстання атрыманых ведаў у бібліятэчнай практыцы.

Змест спецыяльных вучэбных дысцыплін вызначаецца сучасным станам развіцця спецыяльных навук, вопытам работы бібліятэк, асаблівасцямі тэхналагічных працэсаў бібліятэчнай дзейнасці, выкарыстоўваемымі сродкамі і метадамі, накіраванасцю на атрыманне

канкрэтных вынікаў работы ў выглядзе бібліяэчна-бібліяграфічных і інфармацыйных прадуктаў і паслуг. Акрамя прадметных ведаў, якія з'яўляюцца адначасова вынікам і сродкам пазнання ў галіне канкрэтнай навуковай і вучэбнай дысцыпліны, кожны спецыяльны курс уключае таксама і працэс дабывання ведаў, г.зн. гісторыка-метадалагічны раздзел. Гісторыка-метадалагічны аспект спецыяльных ведаў павінен быць раскрыты ў такой самай ступені, што і гірадметны, каб забяспечыць цэласнае ўяўленне аб гісторыі і метадалогіі бібліяэчнай, бібліяграфічнай дзейнасці, дапамагчы ў цэласным фарміраванні ўяўленняў аб розных з'явах прафесійнай дзейнасці з сістэмных пазіцый, з'яўляюцца асновай для далейшай самаадукацыі.

Нягледзячы на тое, што змест многіх спецыяльных бібліяэчна-бібліяграфічных дысцыплін носіць практычна арыентаваны характар, іх выкладанне будуюцца не проста на прыстасаванні, узаўяўленні вытворчых працэсаў, аперацый, але і носіць актыўна-развіваючы характар. У буйных бібліяэках у сувязі са спецыялізацыяй у дзейнасці супрацоўнікаў вельмі часта назіраецца абмежаванасць прафесіяналізацыі бібліяэчных кадраў выкананнем канкрэтных функцый, без сістэмнага засваення ўсяго бібліяэчнага цыклу, без уяўлення яго месца ў агульнай вытворчай тэхналогіі; не заўжды бібліяэкі выкарыстоўваюць найбольш рацыянальныя метадычныя прыёмы работы і працуюць у адпаведнасці са склаўшыміся традыцыямі і г.д. Менавіта спецыяльныя вучэбныя дысцыпліны даюць магчымасць сістэмнага, поўнага засваення ўсіх бібліяэчных цыклаў, абгрунтаванне рацыянальнасці розных метадычных прыёмаў, параўнальную характарыстыку выкарыстоўваемых сродкаў працы, арыентаванасць на нарматыўна-рэгламентуючыя дакументы, знаёмства з вопытам бібліяэк замежных краін шляхам параўнальнага аналізу, даюць магчымасць авалодаць метадыкай і інструментарыем ацэнкі якасці і эфектыўнасці прафесійнай дзейнасці і г.д. У працэсе выкладання спецыяльных дысцыплін ёсць магчымасць пазнаёміць студэнтаў і з лепшымі ўзорамі бібліяэчна-бібліяграфічнай дзейнасці крыніцамі дзяржаўнай бібліяграфіі, агульнай рэтраспектыўнай бібліяграфічнай інфармацыі, перспектыўнымі формамі бібліяграфічнага абслугоўвання карыстальнікаў, новымі мультымедычнымі тэхналогіямі, якія сёння выкарыстоўваюцца далёка не ва ўсіх бібліяэках нашай краіны і г.д.

Змястоўная трансфармацыя вучэбнага працэсу, арыентаваная на развіццё студэнта, прадугледжвае не толькі знаёмства, засваенне зместу пэўных вучэбных дысцыплін, але і актывізацыю яго самастойнай пазнавальнай дзейнасці. У працэсе выкладання гэтых дысцыплін ставіцца задача сфарміраваць не толькі прафесійныя ўменні і навыкі, але і такія якасці, як прафесійная адказнасць, шматварыятыўнасць мыслення, здольнасць да творчага вырашэння задач, умение працаваць у калектыве, камунікатыўныя здольнасці і навыкі прафесійных зносін.

Актыўна-развіваючы характар выкладання спецыяльных дысцыплін знаходзіць сваё адлюстраванне як у змесце, так і ў выкарыстоўваемых формах навучання. Акрамя лекцый, семінарскіх, традыцыйных лабараторных і практычных заняткаў, усё больш выкарыстоўваюцца ў практыцы выкладання спецыяльных дысцыплін такія актыўныя формы, як ролевыя і дзелавыя гульні, трэнінгі, вырашэнне вытворчых сітуацый, дыялогава-дыскусійныя метады, навучанне ў парах, падрыхтоўка мерапрыемстваў для канкрэтнай мэтавай трупы карыстальнікаў, метады «кейсаў», індывідуальныя заданні і інш., якія накіраваны на стымуляванне як інтэлектуальнага, так і асабістага станаўлення студэнтаў, Гэтыя формы ўбольшасці сваёй будуюцца на выкарыстанні тэхналогій развіваючага навучання, накіраваных на фарміраванне рэфлексіўнага мыслення, тэхнікі праблематызацыі і дэпроблематызацыі. Гэтыя формы прадугледжваюць таксама развіццё эмацыянальнай сферы будучых спецыялістаў (задаволенасць ад выкананага задання, пачуццё прафесійнай годнасці, упэўненасць у сабе, пазітыўныя адносіны дасваіхсакурснікаў, будучай прафесійнай дзейнасці, навакольнаму свеі, матывацыя далейшай самаактуалізацыі і самаўдасканалення).

Павялічваецца колькасць гадзін на самастойную работу студэнтаў (на сённяшні дзень яна складае да 20 да 40 % ад агульнага курса па асобных дысцыплінах), стымуляванне індывідуальнага пошуку імі інфармацыі і атрымання новых ведаў, г.зн. пераарыентацыя вучэбна-выхаваўчага працэсу на актывізацыю пазнавальнай дзейнасці студэнтаў. Плануецца, а некаторыя нашыя выкладчыкі ўжо пачалі выкарыстоўваць змяненне сістэмы кантролю і ацэнкі ведаў і ўменняў студэнтаў, якая прадугледжвае распрацоўку і ўкараненне тэставых заданняў для прамежкавага і выніковага кантролю, рэйтынгавай сістэмы, дазваляючай ажыццяўляць пастаянны кантроль працэсу засваення зместу, а не толькі яго вынікаў на заліках і экзаменах. Акрамя таго, гэтыя формы кантролю маюць і высокі выхаваўчы эфект, бо дазваляюць выкарыстоўваць метады спаборніцтва, вызначэння легішых, укараняць і аддавадна ацэньваць выкананне заданняў рознай ступені складанасці, стымуляваць дапаўняльна творчую, навуковую дзейнасць студэнтаў, фарміраваць лідэраў бібліятэчнай справы.

Акрамя перадачы ведаў, авалодання ўменнямі і навыкамі прафесійнай дзейнасці, арыенцірам фарміравання прафесійных кампетэнцый з'яўляецца фарміраванне прафесійнага мыслення будучага бібліятэкара, прафесійнай накіраванасці асобы будучага спецыяліста, у структуры якога ўзаемадзейнічаюць інтарсы і схільнасці да будучай прафесійнай дзейнасці як стартавая аснова далейшага развіцця прафесійных здольнасцей, станючыя матывы выбару і атрымання прафесіі і намеры працаваць па спецыяльнасці.

Як паказалі вынікі сацыялагічных даследаванняў, для студэнтаў факультэта інфармацыйна-дакументных камунікацый характэрны вельмі нізкі ўзровень матывацыі выбару будучай прафесіі. Не спрыяе вызначэнню прафесійнай арыентаванасці на прафесію і адсутнасць прафесійнага адбору пры прыёме абітурыентаў на факультэт. Таму менавіта на выкладчыкаў спецыяльных дысцыплін ускладаюцца не голькі задачы навучання студэнтаў, але і фарміравання прафесійнай накіраванасці, накіраванасці на далейшае прафесійнае самаразвіццё.

Наяўнасць прафесійнай накіраванасці ў студэнтаў стварае ўмовы для самаразвіцця асобы будучага бібліятэкара, у структуры якога можна выдзеліць некалькі функцыянальных блокаў: самавызначэнне, самаарганізацыя, самаапазнанне, самарэгуляцыя, самаадукацыя і самавыхаванне.

Прафесійнае самавызначэнне ўключае не толькі выбар будучай прафесійнай дзейнасці, але і самаідэнтыфікацыю сябе з ёй, разуменне ўласных задач у кожнай канкрэтнай сітуацыі, вызначэнне адэкватнай лініі паводзін, незалежнасць у вырашэнні праблемы, рэфлексію. З дапамогай прафесійнай самаарганізацыі асоба забяспечвае, плануе, арганізуе, кантралюе формы сваёй вучэбнай і вытворчай дзейнасці. Прафесійнае самавызначэнне ўключае рэфлексію, самаапазнанне, уяўленне аб сабе як аб прафесіянале на аснове сумлення, самакрытыкі, разумення самаацэнкі і самадастатковасці. Фарміраванне прафесійнай самарэгуляцыі азначае прадастаўленне магчымасці студэнтам авалодаць спосабамі валодання сабой, унутранага самакантролю, уманнем аднаўляць уласныя сілы, здымаць стрэсы, карэктываць эмацыянальны стан. Самарэалізацыя ўключае самавыражэнне, самастойнасць, паслядоўнасць у дасягненні мэты і г.д. Самарэалізацыя заключаецца ў накіраванні асобы на максімальнае раскрыццё творчых здольнасцей, на адэкватныя і гнуткія паводзіны, на раскрыццё патэнцыялу асобы. Прафесійная самаадукацыя і самавыхаванне заключаюцца ва ўдасканаленні прафесійнага мыслення, практычных уменняў і навыкаў, у тым ліку і саманавучання.

Натуральна, што прафесійнае развіццё асобы спецыяліста адбываецца на працягу ўсяго жыцця. Задача ж універсітэта сфарміраваць здольнасць да самаразвіцця, усведамленне яго неабходнасці, высокі ўзровень прафесійнай накіраванасці. І ў гэтым плане выкладчыкі спецыяльных дысцыплін шмат чаго рэкамендуюць студэнтам: студэнты рыхтуюць пад час вучэбных заняткаў эсэ «Я і мая будучая прафесія»; рэкламныя матэрыялы ў дапамогу прафарынтацыйнай дзейнасці бібліятэк, накіраваныя на бібліятэчную прафесію; праводзяць «круглыя сталы», дні прафесійных зносін, дні спецыяліста на тэмы «Этыка бібліятэкара», «Імідж бібліятэкара», «Сацыяльны статус бібліятэкара»; сустрэчы з прафесіяналамі бібліятэчнай сферы, выпускнікамі факультэта і г.д.

Між тым, нягледзячы на пэўныя спробы пераарыентацыі выкладання спецыяльных дысцыплін, супярэчлівасці застаюцца:

- яны, у большасці сваёй, усё ж такі носяць канкрэтны, вытворчы характар, арыентаваны на фарміраванне прафесійных уменняў і навыкаў будучых спецыялістаў, а не на фарміраванне ўсіх асноўных складаючых прафесійных кампетэнцый;

- нягледзячы на патрэбнасць у гнуткай сістэме навучання, якая прадугледжвае большыя магчымасці для студэнтаў у выбары альтэрнатыўных курсаў альбо тэарэтычных і прыкладных аспектаў дысцыплін, захоўваецца дырэктыўная мадэль арганізацыі заняткаў (прычым з кожным годам ужо склаўшаяся добрая практыка на факультэце прапаноўваць студэнтам курсы на выбар, а іх у асобныя гады прапаноўвалася звыш 20 толькі па спецыяльных дысцыплінах, замяняецца дырэктыўным увядзеннем курсаў па рашэнню Міністэрства адукацыі РБ);

- фармальна студэнт прызнаецца суб'ектам адукацыйнай дзейнасці, і ў той жа час захоўваецца ў асноўным папярэдняя логіка навучання, разлічаная на пасіўнага аб'екта, калі выкладчык застаецца асноўнай крыніцай і інтэрпрэтатарам інфармацыі;

- супярэчлівасць паміж павелічэннем часу на самастойную работу студэнтаў і загрузанасцю выкладчыка, нерацыянальнай, ненаармаванай (фармальнай і максімальна заніжанай) колькасцю гадзін, якія выдзяляюцца ў індывідуальным плане выкладчыка на кантроль за самастойнай работай студэнтаў 2 гадзіны ў семестр па паток да 100 студэнтаў і ніводнай гадзіны на індывідуальную работу са студэнтамі;

- паміж неабходнасцю актывізацыі інфарматызацыі працэсу падрыхтоўкі бібліятэчных спецыялістаў і слабай матэрыяльна-тэхнічнай базай факультэта;

- паміж значнасцю для многіх студэнтаў факта атрымання дыплама і нежаданнем пэўнай часткі з іх развівацца ў асабістым і прафесійным плане;

- паміж фармальнай прэстыжнасцю ў грамадстве вышэйшай адукацыі і фактычнай прэстыжнасцю самой прафесіі «бібліятэкарбібліяграф», што знаходзіць адлюстраванне ў заробочнай плаце, сацыяльных ільготах, адносінах да бібліятэкараў з боку кіруючых органаў.

На вырашэнне адзначаных супярэчнасцяў і праблем павінен быць накіраваны ўвесь вучэбна-выхаваўчы патэнцыял ВНУ. Для павышэння яго эфектыўнасці было б мэтазгодна выкананне наступных умоў:

- любой вучэбнай дзейнасці павінна папярэднічаць асэнсаваная пастаноўка выкладчыкам пазнавальнай і выхаваўчай мэтай вучэбнага курса цалкам, асобнай лекцыі ці семінара, іншых відаў і форм заняткаў;

- змена з вузкаралевога падыходу выкладчыка (як носьбіта і транслятара ведаў у пэўнай галіне) на сістэмна-ролевы падыход да выхавання студэнтаў, фарміравання прафесійнага мыслення, калі

выкладчык асэнсоўвае і граматына выкарыстоўвае свой уплыў на асобу маладога чалавека;

- вывучэнне, выкарыстанне, арыентацыя на кодэкс прафесійнай этыкі пры падрыхтоўцы будучых бібліятэкараў, які дазволіць студэнтам асэнсаваць не толькі функцыянальную, але і маральную складаючую прафесійнай дзейнасці;

- вывучэнне і праектаванне з наступным выкарыстаннем у вучэбна-выхаваўчай дзейнасці ўзораў і схем сацыяльна-прафесійнай мабільнасці;

- развіццё традыцыйных і распрацоўка альтэрнатыўных форм навучання студэнтаў па кожнай вучэбнай дысцыпліне, нераход ад вербальнага навучання да альтэрнатыўнага, інавацыйнага навучыцца самастойна вучыцца ўсё жыццё;

- пашырэнне сістэмы павышэння кваліфікацыі выкладчыкаў, стымуляванне іх прафесійнага росту не толькі ў якасці спецыялістаў у сваёй прадметнай галіне, але і як кампетэнтных педагогаў, якія на высокім узроўні валодаюць псіхалага-педагагічнымі ведамі і навывамі;

- выкарыстанне, у мэтах павышэння адказнасці студэнтаў за вынікі сваёй вучэбнай дзейнасці, практыкі паўторнага навучання непаспяваючых студэнтаў; арганізацыя дапаўняльных сесій на платнай аснове для слабапаспяваючых студэнтаў.

Пераход на кампетэнтнасную мадэль адукацыі патрабуе не толькі значнай актывізацыі пазнавальнай дзейнасці студэнтаў, але і актывізацыі вучэбна-выхаваўчага патэнцыялу выкладання спецыяльных дысцыплін пры падрыхтоўцы спецыялістаў бібліятэчнай сферы.

Спіс літаратуры

1. Доклад третьего заседания ЮНЕСКО. Париж, 1994.
2. Жук О.П. Компетентностный подход в высшем профессиональном образовании // Адукацыя і выхаванне. 2004. № 12. С. 4148.
3. Зимняя И.А. Ключевые компетенции новая парадигма результата образования // Высшее образование. 2003. № 5. С. 34—42.
4. Макаров А.В. Компетентностная модель социально-гуманитарной подготовки выпускника вуза// Вышэйшая школа. -2004.-№ 1 .-С. 16-21.
5. Проблемы качества образования. Кн. 2. Москва, 2003.
6. Сэндэр А.Н. Готова профессионала -видетьличность//Вышэйшая школа.-2001,№1,С.21-25.